

культури і спорту на прикладі європейських країн [Електронний ресурс] / В. Г Кононович // Державне будівництво. – 2013. – № 1. – Режим доступу : <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/db/2013-1/index.html>.

Кланца Андрій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Мельник А.Ф.)

УДОСКОНАЛЕННЯ РЕСУРНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Одним з основних системних чинників, які суттєво впливають на ефективність функціонування будь-якого закладу охорони здоров'я, як наслідок, на його динамічний розвиток, є ресурсне забезпечення поточної та перспективної діяльності. Під впливом саме цього чинника має досягатися така важлива умова стабільно тривалої й ефективної діяльності закладу охорони здоров'я як збалансованість між потребами діяльності та ресурсами, які їх забезпечують.

Потреби, як правило, носять необмежений характер, на відміну від ресурсів, обмежених через їхню відсутність як таку або через складність отримання. Для дотримання цієї умови заклад охорони здоров'я має визначити й реалізувати системно пов'язані етапи процесу ресурсного забезпечення, запорукою чого є побудова надійного механізму, покликаного створити основу для розроблення системи інституційних елементів, необхідних для розподілу і перерозподілу ресурсів закладом охорони здоров'я та його структурними підрозділами, а також трансформації ресурсів з однієї форми в іншу.

До найпоширеніших проблем ресурсного забезпечення закладів охорони здоров'я слід віднести: відсутність нормативів ресурсного забезпечення діяльності досліджуваної медичної установи; недостатнє ресурсне забезпечення потреб медичної установи, зокрема: низький рівень бюджетного фінансування, кадрового забезпечення, зношеність матеріально-технічної бази; невідпрацьованість організаційно-економічного механізму формування та використання ресурсного потенціалу досліджуваної медичної установи; відсутність дієвих стимулів до раціонального використання наявних ресурсів тощо. Однак можливості удосконалення зазначеної сфери суттєво обмежені наявними фінансовими ресурсами держави, що призводить до необхідності пошуку нових інструментів, методів і механізмів управління ресурсним забезпеченням закладів охорони здоров'я. До одного із перспективних механізмів удосконалення організації ресурсного забезпечення закладів охорони здоров'я можна віднести механізм державно-приватного партнерства.

Як свідчить аналіз зарубіжного досвіду, потенціальними сферами реалізації проектів державно-приватного партнерства у вітчизняних закладах охорони здоров'я можуть бути: 1) проектування, будівництво, експлуатація та управління інфраструктурою медичних установ; 2) надання медичних послуг; 3) розробка, виробництво та поширення нових медичних препаратів (ліків, вакцин та ін.); 4) розробка та виробництво нової медичної техніки, інструментів та обладнання; 5) послуги з медичних досліджень (лабораторні дослідження, МРТ, УЗД та ін.); 6) надання немедичних послуг: послуги з охорони медичних установ; комунально-господарські послуги; організація харчування в медичних установах; транспортні послуги; збір, знешкодження, транспортування та розміщення медичних відходів; організація і ведення бухгалтерського обліку; технічне обслуговування медичної техніки; прання білизни; технічне обслуговування інформаційних систем (телемедицина, електронна реєстрація, медичні картки та ін.).

Аналіз світової практики реалізації проектів державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я дозволяє зробити висновок про унікальність процесу їх застосування, що обумовлено особливостями: побудови моделі фінансування та організації системи охорони здоров'я в країні; тенденцій економічного розвитку країни; структури та організації правової системи в країні; рівня децентралізації та автономності управління медичними установами; переважання форм державно-приватного партнерства в країні, а саме: договірних, інституційних чи суспільної взаємодії, а також розподілу відповідальності між державним та приватним сектором; переважних сфер та секторів реалізації проектів державно-приватного партнерства: сфери фінансування системи охорони здоров'я; безпосередньо сфери надання медичної допомоги та послуг; сфери послуг, що забезпечують підтримку життєдіяльності медичної установи; сфери розробки, виробництва та поширення ліків та медичних препаратів; сфери медичної освіти та ін.; типових конкурсних процедур, платіжних механізмів, які поширені в країні.

Тому повне дублювання світових моделей, форм реалізації проектів державно-приватного партнерства вітчизняними закладами установи може не призвести до необхідного результату. Разом з тим, функціонування системи охорони здоров'я пов'язано з надмірно високими суспільними, а також значними комерційними та політичними ризиками. Поспішне, неврегульоване впровадження проектів державно-приватного партнерства у цій сфері сьогодні може привести до економічних втрат для уряду та приватного сектора, а також соціальних втрат для суспільства. Відтак, існує нагальна необхідність розробки та впровадження інструментів інституційного, нормативно-правового та методичного забезпечення потенційної реалізації проектів державно-приватного партнерства.